

Sygn. akt II CSK 400/07

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Sychowicz

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko K. H.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 stycznia 2008 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 18 stycznia 2007 r., sygn. akt I ACa (...),

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2006 r. utrzymał w całości nakaz zapłaty z dnia 9 lutego 2006 r., którym uwzględniono powództwo o zapłatę kwoty 103 849,09 zł wniesione przez Bank (...) S.A. w W. przeciwko K. H. Sąd ten ustalił, że

pozwany dokonując operacji bankowych na swoim koncie spowodował powstanie zadłużenia na kwotę 40 200 zł, która wraz z należnościami ubocznymi stanowiła sumę dochodzoną w pozwie. W piśmie z lipca 2004 r. pozwany uznał swoje zadłużenie wobec banku. Uznanie tego długu nastąpiło również we wcześniejszych pismach pozwanego z lutego i lipca 2002 r. W dniu 5 października 2005 r. strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg banku dotyczący zadłużenia pozwanego. Należność główna stała się wymagalna z dniem 1 maja 2001 r. i od tej daty biegł trzyletni termin przedawnienia. Roszczenie strony powodowej nie uległo jednak przedawnieniu, wbrew zarzutowi pozwanego, bowiem biegł terminu przedawnienia uległ przerwaniu na skutek uznania roszczenia przez pozwanego.

Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu apelacji pozwanego zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że uchylił nakaz zapłaty i powództwo oddalił. Sąd drugiej instancji stwierdził, że strona powodowa nie udowodniła swojego roszczenia. Wbrew stanowisku Sądu Okręgowego wyciąg z ksiąg banku, który został dołączony do pozwu nie stanowił dokumentu urzędowego, bowiem nie zawierał pieczęci banku, stosownie do wymogów prawa bankowego. Natomiast inne dokumenty przedłożone przez stronę powodową nie przesądzały o istnieniu i wysokości roszczenia banku. Sąd Okręgowy błędnie przyjął również, że w pismach pozwanego wskazanych przez ten Sąd miało miejsce uznanie roszczenia przez pozwanego. Zatem gdyby nawet przyjąć, że strona powodowa udowodniła swoje roszczenie, to i tak byłoby ono przedawnione. Przemawiało to za uwzględnieniem apelacji.

Skarga kasacyjna strony powodowej została oparta o obie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c. W ramach podstawy naruszenia prawa materialnego skarżąca zarzuciła obrazę art. 123 § 1 pkt 2 k.c. oraz art. 65 k.c. W ramach zaś podstawy naruszenia przepisów postępowania obrazę art. 378 § 1 k.p.c. W oparciu o te zarzuty wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Strona powodowa upatrywała naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. w zakwestionowaniu przez Sąd drugiej instancji mocy dowodowej dokumentów dołączonych do pozwu, w oparciu o które Sąd Okręgowy ustalił stan zadłużenia pozwanego w związku z przyznanym mu limitem w ramach jego rachunku bankowego, mimo braku stosownych zarzutów w apelacji pozwanego, a w uzasadnieniu tego zarzutu podniosła również, że Sąd drugiej instancji uznając, że złożone przez nią dokumenty nie mogą być uznane za

dokumenty urzędowe pominął zupełnie ich ocenę jako dokumentów prywatnych. Stanowisko strony pozwanej wyrażone w skardze kasacyjnej jest w tym zakresie uzasadnione.

Art. 378 § 1 k.p.c. wskazuje wyraźnie, że Sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji. Wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. obowiązek rozpoznania sprawy w granicach apelacji oznacza zarówno zakaz wykraczania przez sąd drugiej instancji poza te granice, jak i nakaz wzięcia pod uwagę i rozważenia wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i wniosków (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2006 r., II CSK 132/05). Przepis ten nie zezwala na dokonywanie oceny poprawności zastosowania przepisów postępowania przez Sąd pierwszej instancji z urzędu, poza treścią zarzutów zawartych w apelacji. W zakresie przepisów postępowania Sąd drugiej instancji bierze bowiem pod uwagę z urzędu jedynie nieważność postępowania. Brak było zatem podstaw do zakwestionowania z urzędu w postępowaniu apelacyjnym oceny dowodów dotyczących stanu zadłużenia pozwanego. W skardze kasacyjnej zasadnie podniesiono również, że Sąd Apelacyjny nie mógł pominąć dowodów załączonych przez stronę powodowa do pozwu jedynie z tego względu, że odmówił im cechy dokumentów urzędowych. Dowód z dokumentu prywatnego jest bowiem również środkiem dowodowym, którego moc ocenia się według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. i sąd może wyrokować także w oparciu o treść dokumentów prywatnych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2000 r., I CKN 804/98 i 30 czerwca 2004 r., IV CK 474/03).

Sąd Apelacyjny stwierdzając odmiennie niż Sąd pierwszej instancji, że strona powodowa nie wykazała podstawy swojego roszczenia pominął nadto zupełnie, że w sprawie został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, którym uwzględniono powództwo w całości. Art. 493 § 1 k.p.c. przewiduje zaś, że w zarzutach od nakazu zapłaty pozwany powinien zgłosić wszystkie zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pod rygorem ich utraty, co ograniczało również zakres rozpoznania sprawy. Sąd Apelacyjny oddalając powództwo z powołaniem się na treść art. 6 k. c. nie odniósł się do tego zagadnienia.

Usprawiedliwiona była również podstawa skargi kasacyjnej związana z naruszeniem prawa materialnego. Sąd Apelacyjny analizując pisma pozwanego z 2002 r. i 2004 r. uznał, że pozwany nie uznał w nich dochodzonego w pozwie roszczenia i uległo ono przedawnieniu na gruncie art. 118 k.c. Ocena ta jest wadliwa. W wymienionych wyżej pismach pozwany wnosił o rozłożenie obciążającego go zadłużenia

wobec banku na raty, co dostatecznie świadczy o uznaniu istnienia tego zadłużenia. Uwzględniając, że pozwany między innymi odpowiedział w ten sposób na wcześniejsze wezwanie do zapłaty wystosowane przez stronę powodową, nie budzi też wątpliwości jakiego zadłużenia dotyczyły pisma pozwanego. Zasadnie zatem skarżący zarzucił naruszenie art. 123 § 1 pkt 2 k.c. oraz art. 65 k.c.

Z przyczyn wyżej wskazanych skarga kasacyjna podlegała uwzględnieniu i zaskarżony wyrok na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. został uchylony.